

Ο ευσεβής Τωβίτ (I)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

ηθεί ο ευσεβής Τωβίτ. Καταγότανε

Ήτανε ένας άνθρωπος πιστός

στον αληθινό Θεό, τον Θεό των πατέρων του, και ζούσε σύμφωνα με το θείο θέλημα, με τις προσευχές και τις νηστείες του, μα κυρίως με τις ελεημοσύνες του. Με τη σύζυγό του Άννα, από την ίδια φυλή, είχαν αποκτήσει έναν γιο, τον Τωβία. Και τώρα ακόμη, στη βαβυλώνια αιχμαλωσία, όταν οι πιο πολλοί Ισραηλίτες είχαν ξεχάσει τον Θεό τους και λατρεύανε τον Βάαλ, και τώρα ακόμη ο Τωβίτ κι η οικογένειά του μέινανε πιστοί στην πατρική τους θρησκεία, στον μόνο αληθινό

Θεό.

Στη Νινευή, όπου τώρα πια κατοικούσαν, ο βασιλιάς εκτίμησε τον εργατικό, τον έξυπνο, τον έντιμο Ισραηλίτη και του έδωσε μια σπουδαία, μια τιμητική θέση: τον έκανε προϊστάμενο, προμηθευτή της βασιλικής αυλής. Κέρδιζε πολλά χρήματα ο Τωβίτ και οι κρυφές του ελεημοσύνες γίνονταν όλο και πιο πολλές.

Σ' ένα ταξίδι τους στους Ράγους της Μηδίας συνάντησε τον συγγενή του, τον Γαβαήλ. Είχε μαζί του ο Τωβίτ πολλά χρήματα και για να μην τα κουβαλάει όλα -ήταν χρυσά, αργυρά, χάλκινα και είχαν, όπως φαίνεται, μεγάλο βάρος - σκέφτηκε ν' αφήσει ένα μέρος απ' αυτά στον Γαβαήλ, να του τα φυλάξει. Του άφησε, λοιπόν, χρήματα που άξιζαν 10 χρυσά τάλαντα, πήρε μίαν απόδειξη ότι ήτανε δικά του και τα κρατούσε ο Γαβαήλ και γύρισε πίσω στον τόπο του.

Όταν πέθανε ο βασιλιάς, ο διάδοχός του δεν επέτρεπε στους Εβραίους να ταξιδεύουν έξω απ' τη χώρα.

Ο Τωβίτ συνέχισε τις προσευχές και τις ελεημοσύνες του και, όταν μάθαινε πως σκοτωνόταν κάποιος Εβραίος, πήγαινε κι έπαιρνε το νεκρό σώμα και το έθαβε, σύμφωνα με τις εντολές της θρησκείας του. Αυτό όμως το απαγόρευαν οι βασιλικές διαταγές. Βρέθηκαν λοιπόν κάποιοι που τον πρόδωσαν στον νέο βασιλιά. Έτσι ο Τωβίτ, με την Άννα και τον Τωβία, έφυγαν μακριά από τον κίνδυνο και ξαναγύρισαν στη Νινευή μόνον όταν κάποιος σκότωσε τον νέο βασιλιά. Και πάλι ο καλός Τωβίτ συνέχισε τις ελεημοσύνες του. Συνέχισε να θάβει με ευλάβεια τους νεκρούς.

Περνούσε ο καιρός. Ο Τωβίας έγινε ολόκληρο παλικαράκι. Ο Τωβίτ γερνούσε, χωρίς όμως να πάψει να ελεεί, όσο μπορούσε πια, μιας και τα χρήματά του τελείωναν. Συνέχιζε να θάβει τους νεκρούς. Μια μέρα, μάλιστα, ήταν καλεσμένος σε τραπέζι και μόλις κάθισε κι άρχισε να τρώσει, κάποιος έφερε είδηση για έναν νεκρό. Άφησε το τραπέζι ο Τωβίτ κι έτρεξε να θάψει τον νεκρό, ενώ οι άλλοι γύρω του τον κορόιδευαν.

Τα χρήματά του τελείωσαν. Τον βρήκε κι άλλο κακό. Έχασε το φως του!

Προσευχήθηκε θερμά στον Κύριο. Ύστερα κάλεσε ο τυφλός Τωβίτ τον γιο του, τον Τωβία. «Παιδί μου», του είπε, «πρέπει να πας στους Ράγους της Μηδίας. Εκεί ο συγγενής μας Γαβαήλ, φυλάει μια ολόκληρη δική μας περιουσία. Βρες, λοιπόν, κάποιον που να ξέρει τον δρόμο, να πας μαζί του, κι εμείς θα τον πληρώσουμε για τον κόπο του».

Βγήκε ο Τωβίας στην πόλη, έψαξε και πολύ γρήγορα βρήκε τον κατάλληλο άνθρωπο.

- Πατέρα, βρήκα αυτόν που θα με συνοδεύσει ως τη Μηδία.

- Παιδί μου, είναι μακρύς κι επικίνδυνος ο δρόμος. Βουνά, ποτάμια, θηρία, ληστές... Βρήκες τον κατάλληλο άνθρωπο;

...ί του. Είναι καλός και γεροδεμένος.

Πού να ξέρουν πατέρας και γιος, ότι

ο γεροδεμένος νέος άνθρωπος ήταν ο ίδιος ο αρχάγγελος Ραφαήλ.

Έφερε ο Τωβίας τον καλό άνθρωπο στον πατέρα του.

- Ξέρεις τον δρόμο για τους Ράγους της Μηδίας;

- Ναι, τον ξέρω και με χαρά θα συνοδεύσω το παιδί σου. Μην ανησυχείς για τίποτε.

- Θα πάτε στον συγγενή μου Γαβαήλ.

- Στον Γαβαήλ; Τον γνωρίζω! Ξέρω το σπίτι και την οικογένειά του.
- Σ' ευχαριστώ! Κι όταν γυρίσετε, θα σε πληρώσω πολύ καλά για τον κόπο σου.

Συνεχίζεται... αύριο

